

Sygn. akt I UK 235/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o ustalenie ustawodawstwa,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 7 stycznia 2016 r., oddalił apelację wnioskodawcy M. B. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 2 grudnia 2014 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczenia Społecznych z 11 sierpnia 2014 r., stwierdzającej, że w okresie od 1 sierpnia 2012 r. do 28 lutego 2014 r. M. B. podlegał w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu polskiemu.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył określenia ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczenia społecznego wnioskodawcy w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej w Polsce oraz podjęciem zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na terenie Słowacji. Określenie ustawodawstwa właściwego odbywa się na zasadach przewidzianych w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia

2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (tu: art. 13) oraz Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004. Zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego, praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów ustalenia właściwego ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Sąd Apelacyjny wskazał, że praca świadczona przez wnioskodawcę na rzecz słowackiego pracodawcy miała charakter marginalny, co wynikało z określonego umową wymiaru czasu pracy (4 godziny w miesiącu), a także wysokością wynagrodzenia w kwocie 20 EURO miesięcznie. Podkreślił także, że organ rentowy wyczerpał procedurę unormowaną w przepisach powołanych rozporządzeń, służącą ustaleniu ustawodawstwa właściwego. Słowacka instytucja właściwa uzyskała od polskiego organu rentowego informację o tymczasowym ustaleniu ustawodawstwa, nie zgłosiła sprzeciwu, a co więcej stwierdziła niepodleganie przez wnioskodawcę ubezpieczeniu na terenie Słowacji.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł M. B., zaskarżając wyrok w całości i podnosząc, jako podstawy kasacyjne, naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust. 3 rozporządzenia w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art. 14 ust. 5b i art. 16 ust. 2 i 4 rozporządzenia wykonawczego. W świetle przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez orzeczenie co do istoty sprawy, tj. że od 1 sierpnia 2012 r. do 28 lutego 2014 r. ubezpieczony nie podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego oraz że w tym okresie jako pracownik najemny podlegał ustawodawstwu słowackiemu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołała się na oczywistą zasadność skargi, gdyż utrzymanie w mocy decyzji organu

rentowego stoi w sprzeczności z przepisami prawa Unii Europejskiej. Uzasadniając wskazaną okoliczność odwołała się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej (tak: w postanowieniu z dnia 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968).

Skarżący nie przedstawia odrębnego uzasadnienia prawnego dowodzącego występowanie okoliczności czyniącej zasadnym przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołanie się na oczywistą zasadność skargi nie sprowadza się jedynie do postawienia ogólnego zarzutu naruszenia prawa wobec zaskarżonego orzeczenia. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, LEX nr 1823323). Skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się, tak rozumiana, „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty.

W rozpoznawanej sprawie, powyższy obowiązek nie został przez skarżącego zrealizowany. W konsekwencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

I.n